

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců:

a) K. I.

b) M.I.

c) B. I., nezletilá zastoupena zákonnou zástupkyní matkou žalobkyní b)

všichni t. č. v Pobytovém středisku Havířov, 735 64 Havířov, Na Kopci 5

všichni státní příslušnost Nigerijská federativní republika

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR

sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 11. 2020 č. j. OAM-180/ZA-ZA11-K03-R2-2018 a ze dne 13. 11. 2020 č. j. OAM-179/ZA-ZA11-K03-R2-2018, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Proti v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného podali žalobci v zákonné lhůtě žaloby. Žaloba žalobce a) směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2020 č. j. OAM-180/ZA-ZA11-K03-R2-2018 a žaloba žalobkyň b) a c) směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2020 č. j. OAM-179/ZA-ZA11-K03-R2-2018. Řízení o žalobě žalobce a) vedené pod sp. zn. 19 Az 61/2020 a řízení o žalobě žalobkyň b) a c) vedené pod sp. zn. 19 Az 62/2020 byla usnesením ze dne 5. 1. 2021 č. j. 19 Az 61/2020 – 25 spojena ke společnému řízení s tím, že jako věc hlavní bude vedena věc sp. zn. 19 Az 61/2020.
3. Žalobce a) namítal, že do země původu se nemůže vrátit z důvodu obav o svůj život. V Nigérii patřil mezi stoupence hnutí za samostatnou Biafru. Jeho otec, jakožto bývalý voják války o Biafru, byl zabit neznámými lidmi (s největší pravděpodobností příslušky nigerijských bezpečnostních složek). Žalobce uvedl, že pokud by se vrátil do země původu, byl by zatčen a pravděpodobně i zabit, jelikož pochází z rodiny vojáka za samostatnou Biafru a i sám je stoupencem hnutí za samostatnost uvedeného území. Žalobce citoval ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a namítal, že tedy pouhá jeho příslušnost k rodině představuje naplnění pojmu příslušnost k určité sociální skupině. Žalovaný však k takovému závěru nedospěl, a ani nemohl, neboť aspektem příslušnosti k rodině, a následných dopadů, které toto příslušenství v zemi původu vyvolává, se vůbec nezabýval. Tím došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Co se týká naplnění termínu „politický názor“, postačí již fakt, je-li takový názor žadateli připisován. To je v jeho případě bezesporu splněno, jak plyne z výše uvedeného odkazu na jeho příslušnost k sociální skupině, což je rodina, resp. jeho otec. Je nepochybné, že příslušnost k etniku Igbo je příslušností k určité sociální skupině podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Skutečnost, že v minulosti došlo k zabití jeho otce, svědčí tomu, že jeho strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k etniku Igbo a hnutí za samostatnou Biafru je odůvodněný. Žalobce dále uvedl, že jím popsané pronásledování dostatečně prokazuje, že naplnil subjektivní hledisko obav z pronásledování. K možnostem způsobení psychické újmy s ohledem na výše uvedené události v kumulaci s aktuální situací týkající se ochrany základních lidských práv v Nigérii a dále s ohledem na nutnost opustit rodnou zemi s těhotnou manželkou, se žalovaný nikterak v napadeném rozhodnutí nevyjádřil. Tím došlo k porušení § 3 správního řádu. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůrazňuje, že nijak neprokázal, že by byl v Nigérii pronásledován a vyvozuje tak nedůvodnost jeho obav, žalobce namítal, že nelze posuzovat pronásledování jen směrem do minulosti, ale především potenciální pronásledování v budoucnosti. Zopakoval, že jeho otec byl zabit a on se velmi obává toho, že násilí spáchané na jeho rodině by se mohlo opakovat bez ohledu na to, kolik let uplynulo od války o Biafru. Žalobce dále vyslovil přesvědčení, že se žalovanému nepodařilo vyvrátit jeho věrohodnost. Připustil, že některá z tvrzení nebylo možné v rámci řízení nijak doložit ani vyvrátit. V takovém případě však měl žalovaný pro tato tvrzení aplikovat důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a tato tvrzení zohlednit v jeho prospěch. Současně zdůraznil, že nelze dílčí nesrovnalosti brát jako zásadní rozpory svědčící o účelovosti výpovědi a jeho celkové

nevěrohodnosti. Namítal rovněž, že závěr žalovaného o tom, že situace etnika Igbo v Nigérii je dobrá, vyvrací zpráva Human Rights Watch z roku 2017, v níž se výslovně uvádí, že země se nadále potýká s krvavým komunitním násilím mezi zemědělci a pastevcí. Nedostatek spravedlnosti pro oběti vedlo k odvetytým útokům, vedoucím k začarovanému kruhu násilí mezi zmíněnými skupinami. Odpověď vlády na snahy o osamostatnění státu Biafra a vojenské aktivity na jihu země měly za důsledek zničení mnoha místních komunit i v množství mrtvých obětí.

4. Žalobce dále citoval ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu a uvedl, že současnou společensko-politickou situaci v Nigérii lze označit za minimálně znepokojivou. S ohledem na popsání skutečnosti ve zprávách o zemi původu a s ohledem na již prožité pronásledování a zkušenosti, je zcela zjevné, že v jeho případě existují důvodné obavy, že v případě návratu do země původu by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy.
5. Žalobkyně b) a c) konstatovaly, že o mezinárodní ochranu žádají z důvodu, že žalobci a), který je manželem žalobkyně b) a otcem nezletilé žalobkyně c), hrozí v zemi původu nebezpečí, neboť je stoupencem hnutí za samostatnou Biafru a jeho otec – bývalý voják války o Biafru – byl zavražděn neznámými lidmi v roce 2015. Žalobkyně b) se velmi obává o bezpečnost celé rodiny. Žalobkyně, stejně jako žalobce a), namítaly, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda je příslušnost k rodině, jejíž člen je zcela prokazatelně pronásledován, azylově relevantním důvodem. Žalovaný rovněž v žádné fázi řízení nepřihlédl k věku nezletilé žalobkyně c), na kterou má celá situace velice nepříznivý vliv. Žalovanému rovněž vytkly, že si za účelem zjištění skutečného stavu věci neopatřil dostatečné podklady potřebné pro rozhodnutí a při svém rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlédl ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo.
6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žalob. Odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí.
7. Krajský soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobci se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřili a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nesdělili. Soud dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 21. 2. 2018 podali žalobci žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, přičemž žalobkyně b) tak učinila i jménem nezletilé žalobkyně c). Žalobce a) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je státním příslušníkem Nigérie, etnika Igbo, hlásí se ke křesťanskému náboženskému vyznání. Nikdy nebyl politicky aktivní. Je ženatý a má nezletilou dceru. Z Nigérie odjel v prosinci 2015 do Libye, kde zůstal až do července 2017. Po dvou měsících pobytu v Libyi je zbili a jejich tříměsíční dítě zabili. Byla to nějaká skupina, která si všimla, že si žijí dobře. I tak byl život v Libyi jako v pekle. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále uvedl, že z Libye se člunem přepravili do Itálie. Tam zůstali šest

měsíců. Poté chtěli odjet do Německa, ale na území ČR byli zadrženi policií. Zemi původu žalobce a) opustil za bouřlivých událostí. Začalo to roku 2015, kdy jejich oblast „Biafra“ byla připojena k Nigérii. Vtrhli k nim do domu, otce zabili, je zbili. Proto museli odjet. Odjeli schovaní v kryté dodávce. Tehdy manželka – žalobkyně b) již byla v šestém měsíci těhotenství. Důvodem odjezdu byl útlak ze strany Nigérie, protože oni, jako Biafra, potřebují svobodu a z toho důvodu je zabíjejí. Co se týká dalších zjištění z výpovědi žalobce, krajský soud odkazuje na zjištění z pohovoru s žalobcem včetně doplňujícího pohovoru, jak jsou tato uvedena v napadeném rozhodnutí, kterážto zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce a) o udělení mezinárodní ochrany je nemožnost návratu do země původu z důvodu možného ohrožení osobami, které zabíjejí podporovatele Biafry. Dalším důvodem je legalizace pobytu na území České republiky, kde by žalobce chtěl zajistit lepší budoucnost své nezletilé dceři.

9. Žalobkyně b) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci pohovoru a doplňujícího pohovoru k žádosti uvedla, že je státní příslušnicí Nigérie, nemá žádné politické přesvědčení, vyznává křesťanství, je vdaná, má nezletilou dceru. V lednu 2016 odcestovala z Nigérie do Libye. Z Nigérie odjeli z rozhodnutí manžela. Asi proto, že zabili jeho otce. Ona v Nigérii žádné problémy neměla. Potíže měl její manžel. Manžel je z Biafry a kmeny mezi sebou bojují. Otec manžela – žalobce a) byl vojákem Biafry. Neví, proč ho v roce 2015 zabili. Ke smrti otce jí manžel sdělil, že probíhají boje mezi Biafrou a Nigérií. Než došlo k zabití otce žalobce, žádné problémy nebyly. Na dotaz správního orgánu, co ví o Biafře, a zda se jí tato otázka nějak dotýká osobně, žalobkyně odpověděla, že je z kmene Y. Oni nepatří k zastáncům Biafry. Důvodem podání žádostí obou žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany je sloučení rodiny, jelikož nikoho jiného nemá a též snaha, aby dcera měla lepší život. Co se týká aktuálního zdravotního stavu, žalobkyně b) uvedla, že se cítí dobře. Užívá léky na HIV, které jsou jí v České republice předepisovány. Co se týká dalších zjištění z pohovorů s žalobkyní b), krajský soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyň b) a c) o udělení mezinárodní ochrany je snaha vyhnout se navrácení do Itálie v rámci Dublinského systému a legalizace pobytu na území České republiky za účelem zajištění lepší budoucnosti své nezletilé dceři. Žalobkyně b) rovněž zmínila nemožnost návratu do Nigérie, kde by jí a manželovi hrozilo zabití.

10. Součástí správních spisů jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Konkrétně žalovaný vycházel z Informace International Crisis Group ze dne 4. 12. 2015, Povstání biaferských separatistů v Nigérii, Informace MZV ČR č. j. 119339-LPTP, ze dne 25. 11. 2015, Boko Haram a Hnutí MASSOB, Informace organizace Human Rights Watch, ze dne 12. 10. 2016, Nigérie by měla respektovat práva protestujících, Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2019, vydané dne 11. 3. 2020, Informace MZV ČR č. j. 112124-6/2020-LPTP, ze dne 29. 5. 2020, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Informace OAMP, bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 3. 7. 2020, Informace Evropského podpůrného azylového úřadu EASO, říjen 2018, Nigérie, perzekuce jedinců, článku ČTK ze dne 4. 7. 2017: Biafra, jedna z prvních a nejhorších válek postkoloniální

Afriky a článku ČTK ze dne 19. 7. 2019: Nigérie, Kamerun, Niger a Čad zakládají fond na boj s Boko Haram.

11. Součástí správního spisu ve věci žádosti žalobkyň b) a c) o udělení mezinárodní ochrany jsou další podklady, a to Informace OAMP: Dostupnost a přístup k léčbě HIV včetně léčiv v Nigérii a lékařské zprávy.
12. Z protokolů o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že dne 21. 7. 2020 byla žalobcům dána možnost v rámci seznámení s podklady rozhodnutí výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit nímítky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce a) této možnosti nevyužil s vysvětlením, že situaci v Nigérii zná. Na dotaz, zda chce doplnit nějaké skutečnosti nebo nové informace, odpověděl, že od Biafry neustoupí, dále oni budou bojovat, protože v oblasti Biafry jsou všichni křesťané, nejsou tam muslimové a oni je nemají rádi. Nevrátí se tam, protože jeho otec obětoval svůj život, byl vojákem Biafry a byl zabit. Matka se tím až do dnešního dne trápí, má potíže s ledvinami. Pokud by se tam vrátil, bude zabit. Proto chce zůstat s rodinou v České republice, kde se cítí svobodní. Žalobkyně b) možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, nevyužila a nechtěla doplnit žádné další skutečnosti nebo nové informace.
13. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadených rozhodnutí. Z rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobci netvrdili nic, čím by zprávy o zemi původu obsažené ve správních spisech ve vztahu k jejich tvrzením uplatněným v průběhu správního řízení vyvracely. Z obsahu správních spisů a napadených rozhodnutí rovněž nelze dovodit, že by žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. K namítanému porušení § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu nedošlo.
14. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se dle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgány, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo

v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

16. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. K žalobcem a) namítanému porušení § 12 písm. a) zákona o azylu dle krajského soudu žalovným nedošlo. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že z tvrzení žalobce nelze učinit závěr, že by vyvíjel ve své vlasti činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce zmínil toliko to, že není Nigerijec, ale „Biafran“, jinak potvrdil, že je bez politického přesvědčení a ani z jeho výpovědi nelze dovodit, že by vykonával jakoukoli reálnou politickou aktivitu, jak správně uvedl žalovaný.
18. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že nelze dospět k závěru, že by žalobci a), b) ve vlasti mohli pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj z důvodu jejich rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, tedy i rodině, nebo pro zastávání určitých politických názorů, čiže by jim takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce a) jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl strach z návratu do země původu, kde se obává, že by se mohl stát obětí neznámých osob, které v srpnu 2015 zabili jeho otce. Žalobci současně také zmínili i legalizaci pobytu na území České republiky za účelem zajištění lepší budoucnosti pro nezletilou žalobkyni c). Žalobce a) rovněž uvedl, že se nepovažuje za Nigerijce, ale za příslušníka Biafry. Žalovaný konfrontoval údaje uvedené žalobcem s informacemi, které plynou z výše citovaných podkladů a soud souhlasí s jeho názorem, že jakkoli nelze plně vyloučit, že by žalobce byl příznivcem myšlenky samostatné Biafry, pak za situace, kdy prezentoval znalosti o historii a aktuálních poměrech v hnutí Biafra, tj. velmi obecné, zavádějící až úplně nepravdivé, je nutno dospět k závěru, že žalobce a) je běžným obyvatelem jihovýchodní části Nigerie, národnosti Igbo, který byl o této myšlence informován, ovšem v žádném případě jej nelze považovat např. za šířitele myšlenky Biafry, který byl znám místním úřadům či bezpečnostním složkám, přičemž o tom ani nehovořil, jak správně uvedl žalovaný. Pokud jde o žalobci tvrzeném úmyslném zabití otce žalobce a) z důvodu jeho sympatií k myšlence Biafry, ve shodě s žalovaným soud konstatuje, že z informačních zpráv neplynou jakékoli důkazy o tom, že by docházelo k zabíjení veřejně neaktivních sympatizantů Biafry a to přímo v jejich domovech, navíc v místě, ve kterém je podpora obyvatel této myšlenky nejsilnější. Jestliže se zprávy zmiňují o zabití podporovatelů Biafry, pak se vždy jednalo o osoby účastnící se akcí na její podporu pod vedením IPOB či MASSOB, a to ze strany ozbrojených složek Nigérie. Žalovaný v daných souvislostech rovněž zcela přiléhavě poukázal na množství zásadních nesrovnalostí, které žalobce a) nevysvětlil a které zcela logicky zavdávají oprávněné pochybnosti, zda otec žalobce byl zabit coby bývalý účastník války o Biafru.

V zásadě vůbec nelze seznat, proč a kým byl otec žalobce skutečně zabit. Žalovaný zcela správně poukázal na množství rozporů a nesrovnalostí ve výpovědi žalobce a) ohledně okolností jím popisovaných stran zabití otce, hodnotil také tu skutečnost, že otec žalobce již mnoho let nebyl v myšlence Biafry aktivní a jeho postoj byl všeobecně znám a pokud by Nigerijské bezpečnostní složky měly zájem na jeho umlčení, měly k tomu mnoho jiných možností, jako je např. výslech či předvedení na policii k podání vysvětlení apod., jak zdůraznil zcela přiléhavě žalovaný. Také soud zastává názor, že pokud skutečně došlo v srpnu 2015 k zabití otce žalobce a), pak rozhodně to nebylo z důvodu jeho podpory hnutí Biafra a ani ze strany státního aparátu, resp. nigerijských bezpečnostních složek. Protože soud souhlasí s hodnocením výpovědi žalobce a) v průběhu správního řízení a závěry žalovaného o rozporech a nesrovnalostech ve výpovědi žalobce a), jak jsou tato velmi detailně uvedena v napadeném rozhodnutí na str. 6 – 9, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rozhodně nelze dospět k závěru, že by se jednalo o drobné nesrovnalosti, jak se namítá v žalobě. Za této situace, kdy jednak nelze dospět k závěru, že by v srpnu 2015 k zabití otce žalobce a) došlo z důvodu jeho podpory hnutí Biafra a jestliže se jednak ani žalobce sám neúčastnil žádných akcí na podporu hnutí Biafry, a ani nezmínil, že by proti jeho osobě místní úřady činily jakékoli kroky, např. v důsledku předcházejících aktivit jeho otce z let 1967 – 1970, přičemž ani ten nebyl do srpna 2015 v jakékoli pozornosti bezpečnostních složek, činí i soud závěr, že strach žalobce a) ze zabití z důvodu podpory Biafry, je zcela nepodložený, stejně tak i obavy žalobkyň b) a c). Současně z logiky věci z toho plyne i další závěr o nedůvodnosti obav žalobců z pronásledování z důvodu příslušnosti k rodině jakožto sociální skupině. V této souvislosti nelze souhlasit ani s výhradami žalobců, že se žalovaný otázkou pronásledování z důvodu příslušnosti k rodině jakožto sociální skupině nezabýval. Jak výše uvedeno, z celého kontextu odůvodnění rozhodnutí je zcela zřejmé, že se žalovaný touto otázkou naopak zabýval a hodnotil tvrzení žalobce o tom, že jeho otec byl vojákem bojujícím za samostatnost Biafry a že z tohoto důvodu měl být v roce 2015 zavražděn. Pokud žalobce v žalobě bez bližší specifikace uvádí, že splňuje podmínky pro udělení azylu z důvodu pronásledování pro svou etnickou příslušnost (Igbo), pak z obsahu správního spisu a rozhodnutí žalovaného plyne, že se jedná o obyvatele jihovýchodní části Nigérie již od koloniálních dob, přičemž důstojníci z tohoto národa se v minulosti pokusili o státní převrat, který vedl k zabití 30 000 příslušníků národa Igbo na severu země, prohloubil existující etnická napětí a vyvrcholil 30. 5. 1967 vytvoření Republiky Biafra. Z podkladů pro rozhodnutí, konkrétně pak z Informace Evropského podpůrného azylového úřadu rovněž plyne, že podpora nezávislé Biafry se již nejeví být nijak silná a to dokonce ani mezi příslušníky národa Igbo. Z podkladů rozhodnutí se rovněž podává, že Igbové jsou mnohamilionovým kmenem a jsou to největší zastánci myšlenky Biafry, přičemž jejich snahu o vyhlášení samostatnosti je ze strany nigerijských institucí vnímáno jako separatistické jednání vedoucí k rozdělení země. Ke znásobení činnosti sympatizantů Biafry došlo v roce 2015. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce neuvedl jediný příklad, že by on či jeho otec vystupovali veřejně za obnovení samostatnosti Biafry či že by byli přímo členy nějaké ze separatistických organizací. Žalobkyně b) jakékoli potíže v zemi původu vyloučila, obavy spojovala s prezentací myšlenky svobodné Biafry svým manželem žalobcem a). Za situace, kdy nelze dospět k závěru o oprávněnosti a podloženosti obav žalobce a) z návratu z důvodu příslušnosti k podporovatelům myšlenky obnovy Biafry, resp. příslušnosti k etniku Igbo, nelze hrozbu pronásledování shledávat ani u žalobkyň b) a c).

19. Tvrdil-li li žalobci a) a b) jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany zajištění lepší budoucnosti pro nezletilou dceru, souhlasí soud s žalovaným, že se nejedná o důvod taxativně vymezený v zákoně o azylu pro jeho udělení.
20. Krajský soud podotýká, že azyl je institutem zcela výjimečným, vycházejícím z mezinárodních závazků, umožňující osobám čelícím ve své vlasti vážnému ohrožení života, zdraví nebo svobody ze zákonem striktně vymezených důvodů nalézt ochranu v jiné zemi. V žádném případě nelze tohoto specifického prostředku využít k legalizaci pobytu v zemi, kterou si žadatel o azyl vybral pro svůj další život.
21. Soud dále činí závěr, že žalobci nesplňují podmínky ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
22. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
23. Soud shodně jako žalovaný dospěl k závěru, že po zhodnocení výpovědí žalobců o okolnostech jejich pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejich hlavních motivů k odchodu z vlasti a z výše citovaných podkladů pro rozhodnutí nelze dospět k závěru, že by jim v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Jestliže žalobci a) vyslovovali obavy ze zabití žalobce a) z důvodu, že patří k sympatizantům hnutí za samostatnou Biafru, sdílí soud názor žalovaného, že jsou zde jednak pochybnosti o skutečné podpoře zmíněnému hnutí, a to ať již z důvodu neznalosti a uvádění velmi obecných až nepravdivých údajů ohledně Biafry, ale především z důvodu, že jak roku 2015, tak ani z aktuálně dostupných zpráv neplyne, že by běžným příslušníkům etnika Igbo, veřejně neaktivním sympatizantům hnutí za samostatnou Biafru, hrozilo pouze z tohoto důvodu zásadní ohrožení jejich života, natož přímo v jejich domovech. Jestliže žalobce a) nebyl jinak veřejně aktivní, přičemž jsou zde zásadní pochybnosti o skutečné podpoře žalobce myšlenky Biafry s ohledem na obecné i vyložené nepravdivé údaje jím sdělované, nelze dospět k závěru, že by žalobci a) či žalobkyním v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Rovněž nelze dospět k závěru, že by žalobcům v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Jednak žalobci o takové obavě ani

nic netvrdili, jednak v Nigérii neprobíhá žádný konflikt, který by bylo možné za takový označit, jak se podává z podkladů pro rozhodnutí výše uvedených. Je známo, že Nigérie z hlediska bezpečnostní situace v zemi se potýká s útoky prováděnými teroristickou islamistickou skupinou Boko Haram, především v severní Nigérii, nicméně vládní bezpečnostní složky proti této skupině jednak zareagovaly tvrdým způsobem, jednak také přijaly protiteroristické zákony usnadňující boj proti uvedené skupině a došlo tak k zásadnímu omezení její činnosti. Nadto žalobci nepocházejí ani nežili na území, které by čelilo zvýšenému nebezpečí útoků Boko Haram. Ani žalobci ohrožení ze strany Boko Haram nezmiňovali. Soud souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že případné vycestování žalobců s ohledem na informace o zemi původu a skutečnostech jimi sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. K námitce žalobců, že nebylo přihlédnuto k věku nezletilé, krajský soud uvádí, že žalovaný uvedené hodnotil, zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k věku všech žalobců a jejich zdravotnímu stavu. Soud souhlasí s jeho závěrem, jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které soud odkazuje, že zdravotní stav nezletilé žalobkyně je dobrý, v zemi původu stále žijí další příbuzní žalobců, od kterých lze předpokládat, že žalobcům mohou v případě potřeby pomoci. Nižší standard zdravotní péče než v České republice nelze považovat za nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti je nutno také zmínit zdravotní stav žalobkyně b), která prodělává 1. stádium HIV infekce, bez zjevných dopadů do jejího běžného života a v případě dodržování předepsané léčby, která je i v Nigérii dostupná, je naopak její prognóza velmi dobrá. V Nigérii jsou k dispozici i léky, které žalobkyně užívá v České republice.

24. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházely vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci ve věci úspěch neměli a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[Zadejte text.]

Ostrava 29. 4. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
Samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje